

## Isten irgalma minden reggel megújul

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg a mai nap igéjét, ahogyan megírva találjuk Jeremiás Siralmai könyve 3. fejezetének a 22.-től a 32. verseiben a következőképpen: „Szeret az Úr, azért nincs még végünk, mert nem fogyott el irgalma: minden reggel megújul. Nagy a te hűséged! Az Úr az én osztályrészem – *mondom magamban* –, ezért benne bízom. Jó az Úr azokhoz, akik benne reménykednek, akik hozzá folyamodnak. Jó csendben várni az Úr szabadítására. Jó, ha a férfi már ifjúkorában igát hordoz. Üljön hát magányosan, és maradjon néma, amikor ráteszik! Hajtsa porba fejét, talán van reménysége! Tartsa oda arcát, ha ütik, tűrje el, ha gyalázzák! Mert nem vet el örökre az Úr. Még ha megszomorít is, irgalmaz, mert nagyon szeret.”

Urunk, Te látod, hogy mi annyira, de annyira el tudunk keseredni. Először sírunk. Aztán átkozódunk. És – *esetleg, néha* – eljutunk az imához is. De nagyon ritkán támad bennünk minden reménytelenség ellenére állhatatos, kitartó remény. Pedig Te, Urunk, a reménység Istene VAGY, akinek irgalma minden reggel megújul, mert Te minket mindig, ugyanúgy, örökké szeretsz. Ámen.

Amikor Krisztus előtt 600 évvel Nebukadnezár elpusztította a Jeruzsálemi Templomot, a **romoknál minden nap gyászliturgia volt. Így van ez ma is...** A gyász a Templom egyetlen megmaradt falánál, a Siratófalnál kap teret. Amikor hat éve ott jártam, egy hívő csoport mellett álltam. A rabbijuk habzó szájjal üvöltött, rángatódzva pörgött, és tépte a ruháját: eksztázisban siratott. A hívő csoport körülállta, és részvevő szemekkel nézte. Az egyetlen furcsa dolog az volt, hogy nem a részvételt, hanem a részvétet tükrözték a szemek... „*Szegény rabbink... Már megint begőzölt. Mindig ezt csinálja, ha itt vagyunk. De hát mit tegyünk? Így viseljük el. Ő a rabbink.*” Pedig... A rabbinak igaza volt. A gyász az gyász. Megrendítő volt Kemény Lajos deák téri esperes 1942-es újévi igehirdetését elolvasni ugyanerről az ígéről: „Halottaink sokaságának emlékével zártuk az évet. Jövőre még több halottra készülhetünk föl...” Katasztrófa messze nem csak a háborúban van. **Magyarországon jelenleg 1,1 millió (!) anti-depresszánt, vagy szorongás-gátlót szedő ember él.** A gyász az gyász, nagyban és „kicsiben” egyaránt. **Hallgassunk meg néhány siralmat közvetlenül a mai igénk előtt:** „Elsorvasztotta húsom és bőröm, összetörte csontjaimat. Vaksötétbe helyezett engem, mint a régen meghaltakat. Falat emelt körém. Nem juthatok ki. Súlyos bilincsbe vert. Ha segítségért kiáltok is, elzárkózik imádságom elől. Öröm és méreg nyomorúságomra és hontalanságomra gondolnom. Mindig erre gondol, és elcsügged a lelkem (JSir 3,4.6.8.19-20).

Itt szól közbe Berci: „*Péter! Én itt valamit nem értek. Az istentisztelet elején azt mondtad, hogy a mai vasárnap a hálaadás vasárnapja. EZÉRT adjunk mi hálát? Hogy Isten a legválogatottabb kínokkal kínozz minket? Meg azért, hogy jó (jóóóó???) ha a férfi már ifjúkorában igát hordoz??? Meg hogy tartsam oda az arcomat – ha ütik? Hát... Köszönöm szépen, én ilyenből nem kérek. Megyek haza.*” Köszönöm Berci, hogy ezt megosztottad velünk. Pontosan **EZ** ennek a mai napnak az egyik legfontosabb tanítása. És pontosan neked, az egyetemistának. **Hogy TÖBB türelem kell.** Így aztán arra kérlek, hogy maradj, és tapasztald meg egy kicsit itt és most, az igehirdetés alatt, hogy „jó csendben várni az Úr szabadítására”. Merthogy mindjárt odaérünk, és **JÖN** a szabadulás. **Mert a húsvét soha nem marad el. Csak előtte van egy Nagypéntek. Ezért lehet a húsvét – az örök élet ünnepe** ma, ezen a vasárnapon is. **Nagypéntek nélkül a húsvét nyusziünnep lenne. Nyuszikát akarunk – vagy feltámadást? Választhatunk.**

**Jeremiás siralmi választottak.** Az előbb hallott versek után „Üröm és méreg nyomorúságomra és hontalanságomra gondolnom; mindig erre gondol, és elcsügged a lelkem;” a következő mondat ez: **DE ha újra meggondolom, reménykedni kezdek – és innen folytatódik a mai igénk: Szeret az Úr, azért nincs még végünk, nem fogyott el irgalma, minden reggel megújul** (JSir 3,19-23).

Kedves Testvéreim! Az igével együtt mondhatjuk mi is: „**az Úr a mi osztályrészünk, benne bízunk**” (JSir 3,24). Mit is jelent ez az „osztályrész”? Eredetileg arra utalt, hogy akik az Urat szolgálják, a léviták, nem kaptak osztályrészt Izráel földjéből, mert a papi szolgálataikért Isten egész választott népe tartotta el őket az Istennek adott tizeddel. Az Isten volt az ő „osztályrészük” és nem a földi javak. Általánosítva azonban még ennél is sokkal többet jelent. Kedves Testvéreim, mi nem csipi-csupi dolgokat kaptunk a mi teremtető és megváltó Urunktól. Földecskét, vagyonkát, befolyásos barátokat, tisztségeket, tehetséget, kitüntetést, cukrot, csokit. **Mi, Kedves Testvéreim, a MINDENSÉGET kaptuk meg a mi Urunktól. SEMMIVEL nem kevesebbet.** A mi osztályrészünk nem ez vagy az (vagy a szomszéd kertje, ami mindig zöldebb), hanem a MINDEN. Mi nem néhány földi évet kaptunk, hanem örök életet. A mi életünk nem egy nagyváros porában van elrejtve, hanem – a Krisztusban! A mi osztályrészünk soha és semmikor nem kevesebb, mint az Úr maga, aki a Teljesség. EZÉRT bízunk az Úrban. Mert **a mi osztályrészünk soha meg nem változik, hanem örök. Pontosan ez az örök állandóságba vetett bizalom támaszt bennünk reménységet akkor is, amikor percre kész okunk nincs a reménységre.** Így tanít a keresztyén reménység lényegéről bennünket Pál apostol a Rómaiakhoz írt levelében: az „üdvösségünk reménységre szól. Viszont az a reménység, amelyet már látunk, nem is reménység, hiszen amit lát valaki, azt miért kellene remélnie? Ha pedig azt reméljük, amit nem látunk, akkor állhatatossággal várjuk” (Róm 8,24-25). „Sőt, dicsekszünk a megpróbáltatásokkal is, mert tudjuk, hogy a megpróbáltatás szüli az állhatatosságot, az állhatatosság a kipróbáltságot, a kipróbáltság a reménységet; **a reménység pedig nem szégyenít meg, mert szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adott Szentlélek által**” (Róm 5,3-5). Vegyük észre azt, hogy Pál apostol végső konklúziója: a reménység azért támad és tart ki bennünk, mert a szívünkbe áradt az Isten szeretete pontosan UGYAN-AZ, amivel a mai igeszakaszunk elkezdődik, és amivel be is végződik: **Szeret az Úr, azért nincs még végünk /// irgalmaz az Úr, mert nagyon szeret** (JSir 3,22.32). Istennek a létezési módja a szeretet (1Jn 4,8). És Isten meg nem változik (Mal 3,6). Ezért lehet Isten szeretete a kezdet és a vég, az alfa és az ómega, mindennek a forrása – és a célja.

**Itt jutottunk el oda, hogy meg tudjuk már érteni azt, hogy miért jó csendben várni az Úr szabadítására, ahol a „csendben várni” „megadással lenni az Úr szabadításáig” módon is fordítható.** Az egyetemi évek alatt mi sem áll távolabb tőlünk, mint a megadás, mint az iga türelemmel való elhordozása, mint a megaláztatás, mint az, hogy még a másik arcunkat is tartsuk oda, ha pofon vernek (JSir 3,26-30). Hülye volt ez a Jézus, amikor ilyeneket kért a Hegyi Beszédben (Mt 5,39). De ha rádöbrentünk arra, hogy a mi osztályrészünk a MINDEN, ha megéltük azt, hogy a mi életünk el van rejtve a Krisztusban, akkor a lelkünk belső faláról lepereg minden bántás, iga és pofon. Minden olyan áldozat, akinek a lelke töretlenül megmarad, fölébe kerekedik a bántóinak. A kereszten nem Pilátus győzött. Nem is a farizeusok. A kereszten Krisztus győzött. Örökre. Minden olyan kifosztott, akinek változatlanul elérhető a Teljesség, semmivel sem lett szegényebb azáltal, hogy kifosztották. Akármiből. Mert SOKKAL több maradt neki annál, amit elvettek tőle. Mert a mi osztályrészünk, kedves testvéreim, nem a csekélyke, hanem a MINDEN. **Értjük már, hogy miért lehet a mi reménységünk szilárd? Érted már Berci, hogy mi a te igazi tartásod és méltóságod alapja? A Krisztus! Az a Krisztus, aki örök. Az a Krisztus, aki mindig győz.**

Kedves Testvéreim! **A rabság ezerarcú. A szabadságnak azonban csak egy arca van: a Krisztus.** Rabok legyünk, vagy szabadok? Ez a kérdés, válasszatok... **Mikor van NEKÜNK végünk? Ha bajban leszünk?** Nem, nem akkor. Akkor van nekünk végünk, ha bezárul előttünk az örök élet kapuja. Mikor zárul be? Ha megtagadjuk a Krisztust. De nem ám pillanatnyi felindulásból, vagy kényszerből. Hanem folyamatosan: ádáz konoksággal és gonosz örömmel. Akkor lesz nekünk végünk. EZT kerüljük el – mindenáron... Alázkodjunk meg Isten előtt. Térjünk meg! Kérjünk hitet! Kérjünk Jézusközelséget! És akkor: kapunk.

**Mi lesz az után, hogy megkaptuk a hitet, a Jézusközelséget?** Hallottuk az oltár előtt felolvasott igében: hatalmasan meg fog erősödni bennünk a belső ember azért, mert Krisztus fog lakni a mi szívünkben a hit által. Meg fogunk gyökerezni a szeretetben. Képesek leszünk felfogni, hogy mi a szélesség és a hosszúság, a magasság és a mélység, és így megismerjük a Krisztus minden ismeretet meghaladó szeretetét, és Isten mindent átfogó Teljességére jutunk. (Ef 3,16-19) Halljátok??! Az Efezusbeliekhez írott levélben pontosan ugyan-oda jutottunk, mint ahová az előbb. Isten mindent átfogó Teljességéhez, amely a mi osztályrészünk. Isten pedig csodákat kezd el tenni bennünk és általunk. Sokkal bőségesebben, mint ahogyan azt mi valaha is kérhetjük Tőle vagy akár csak el is gondolhatjuk. Mert Isten a bennünk munkálkodó erővé válik (Ef 3,20). Ki az, kedves testvérem, aki meg tud alázni téged, ha benned az Isten ereje munkálkodik? Mi az, amiben neked bármilyen szenvedésed lehet, ha az életed el van rejtve a Krisztusban, és ha Isten mindent átfogó Teljességére jutottál? Itt lehet Pál apostollal együtt felkiáltani: Halál, hol a te diadalod? Halál, hol a te fullánkod? (1Kor 15,55).

**Mi lesz az után, hogy tapasztalássá vált bennünk a Krisztus minden ismeretet meghaladó szeretete és Isten minden átfogó Teljessége?** A szívünkre helyezhetjük Péter apostol kérését: „Legyetek készen számot adni mindenkinek, aki számon kéri tőletek a bennetek élő reménységet” (1Pt 3,15). Sokan megtapasztalták már ebben a gyülekezetben Krisztus minden emberi értelmet fölülhaladó békességét – néha óriási személyes kavarodásban és bajban. Aztán hetekig, hónapokig, vagy évekig örvendeztek ennek – nagyon. Aztán jött Jézus. És alaposan seggbe rúgta őket. "*Mars! Indulj segíteni másoknak!*" És elindultak. – Elindultam én is. Hét éve. Azért vagyok most itt.

**A mai igehirdetést gyönyörűen összefoglalja Reményik Sándor: „Kegyelem” című verse.** Először sírsz. Azután átkozódsz. Aztán imádkozol. Aztán megfeszítéd körömszakadtig maradék-erőd. Akarsz, eget ostromló akarattal - És a lehetetlenség konok falán véresre zúzod koponyád. Azután elalélsz. S ha újra eszmélsz, mindent újra kezdesz. És akkor - magától - megnyílik az ég. Akkor - magától - szűnik a vihar. Akkor - magától - minden elcsitul. Akkor - magától - éled a remény. Álomfáidnak minden aranyágán -- csak úgy magától --friss gyümölcs terem. Ez a magától: ez a Kegyelem. Kedves Testvéreim! Ugye, hogy van miért hálát adjunk? Mondjuk együtt a zsoltárossal: Magasztallak, Uram, Istenem, teljes szívemből, és dicsőítem a Te nevedet örökké, mert nagy a Te kegyelmed énrajtam. Ámen.